

Döbrentei Kornél
A MEDVEÖLŐ HALÁLA

Az 1956 novemberében hősi halált halt Gérecz Attila emlékére

Tüdőtágulásban renyhül ez a zárka-légszomjú
Magyarország, ahogyan belézúdul az öröm-tömény
népképviselési harangzúgás, mert kivonulnak
a barbár-neszezésű orosz tankok, még Szent Iván
éje előtt, mikor ki nem hamvadó jánosbogaraktól
világlik az árvacsalán, akár a te emléked,
Attila; homokóra-töltelékké megdarált
tested kipereg a hernyótalpak közül, mégis,
ifjúságod Zeusz-villámította izmokkal
kötöztet az érinthetetlen magassághoz,
nem kotorhat zsigereid közé a szimbólumállattá
megnyomorított, kampós mancsú medve, kikezdzhetetlen
vagy már, ki voltál magad is önerős MEDVEÖLŐ -

Olvaslak az összekongatástól koptatott lombok alatt,
a júniusi vehemens-zöldben bujálkodó
tetvek ragacsossá emésztik az idillt: kübliszagot
zihálnak a láz gyeheennáján sistergő rózsák
és megbüdösödik az olajfa meg a hárs

ikrásodó illata is, posztóba bugyolált
smasszercsizmában lopakszik a szél, vissza a
stációs időbe: Vác, Márianosztra, Gyűjtőfogház
? kis magyar szabadság-turizmus-, és végül
ideiglenesen állomásozó sírod a Klauzál téren
a golgotás sorrend; koporsód befejezett
kék volt, fölmérhetetlen, mint most az ég, s az általad
kilőtt két harckocsi úgy lobogott, mint most odafönt
az öntüzeben tobzódva veszteglő nap s a SZEMBENÉZÉS
liturgiája volt, ahogy odajárultál
a harmadikhoz, oly vakmerően, hogy az Isten,
a keresztfa-szokott, megtagadva a TANÚSÁGTEVÉST,
elszégyenülve takarta el szemét, hogy ne lássa,
amint a lánc talpak komótos csikorgással
maguk alá törik testedet.

Olvasom börtönfalak pórusain át kisugárzott verseid,
negyven vagy negyvenezer év mire elérték ide,
ahol most az összkongatástól koptatott lombok
alatt a tetvek ragacsossá emésztik az idillt.

Budapest, 1991. június havában